

Tzedek - Justice III

Or Trials that had shaped Israel's sense of justice

Six Million Prosecutors

The Trial - Nathan Alterman

Six Million Prosecutors - Gideon Hausner

The Facial Features - Nathan Alterman

Facing the Glass Booth - Haim Guri

Relatives - Haïm Guri

Six Million Prosecutors

The (*Eichmann*) Trial – Nathan Alterman

In those twilight hours, when the capture of Eichmann was first made known, a woman had passed in one of Tel Aviv's street. A Jewish woman, and she saw with wonder that people are standing in groups and reading freshly printed newspapers. Groups of people standing, as if the whole street is standing reading something out of grabbed papers, like at a time when a war is declared.

And she went over to one of the groups and saw the large print at the top of the paper. Adolf Eichmann was caught and he is already in Israel. She saw it, standing for a bit then wobbled and fell down fainting. People carried her to a nearby store, so the evening paper says, to a toy store. There they had revived her. A Jewish woman on weekday evening, near the central bus station in Tel Aviv.

Get up on your feet, Jewish woman, get up on your feet. Even without this fainting, they are already afraid, that there might be a touch of hysteria in Jewish public in Israel that may prevent a fair trial. Get up on your feet, you can now stand and not collapse any more. Years have already passed since those days when Jewish mothers had struggled with their last cry to throw their babies out of the gas chambers closing over them at the orders of Adolf Eichmann.

Get up on your feet, Jewish woman. The evening is an ordinary evening, and Adolf Eichmann was caught by the emissaries of the state of Israel. He is now in it, maybe not too far away from where you are standing and he is imprisoned and waiting to be tried.

המשפט – נתן אלתרמן

...באותה שעת בין ערביים שבה נודעה לראשונה לכידת אייכמן, עברה באחת מרחובות תל אביב אישה יהודייה וראתה בתימהון כי האנשים עומדים בקבוצות וקוראים גיליונות עיתונים טריי דפוס. קבוצות אנשים עומדות. כל הרחוב כאילו עומד. קורא משהו מתוך דפים נחטפים, כבשעת הכרזת מלחמה-מלחמה. והיא ניגשה אל אחת הקבוצות וראתה את הכתוב באותיות גדולות בראש הגיליון. אדולף אייכמן נתפס והוא כבר בישראל. היא ראתה זאת. עומדת רגע התנוודה ונפלה מתעלפת. אנשים נשאוה אל חנות סמוכה – כך מספר עיתון הערב. אל חנות צעצועים. שם השיבו את רוחה. אישה יהודייה בערב יום חול, ברחוב, סמוך לתחנה המרכזית בתל אביב.

קומי על רגלייך אישה יהודייה. קומי על רגלייך. גם בלי ההתעלפות הזאת כבר מתחילים לחשוש, כי יש אולי בציבור היהודי בישראל נימת היסטריה העשויה למנוע אפשרות של משפט הגון. קומי על רגלייך את יכולה לעמוד ולא להתמוטט עוד. שנים עברו מאותם ימים שבהם התאמצו אימהות יהודיות בצעקה אחרונה, להשליך את תינוקותיהן החוצה מחדרי הרעל הנסגרים עליהן בפקודתו של אייכמן.

קומי על רגלייך, אישה יהודייה. את פה בין החיים, והערב הוא ערב רגיל ואדולף אייכמן נתפס בידי שלוחיה של המדינה היהודית והוא עכשיו בתוכה והוא אולי אינו רחוק מן המקום שאת עומדת בו. והוא כלוא ומחכה לדין.

Gideon Hausner's Opening Speech at the Eichmann Trial

When I stand before you here, Judges of Israel, to lead the Prosecution of Adolf Eichmann, I am not standing alone. With me are six million Prosecutors, But they cannot rise to their feet and point an accusing finger towards him who sits in the dock and cry: I accuse", For their ashes are piled up on the hills of Auschwitz and the fields of Treblinka and are strew in the forests of Poland. Their graves are scattered throughout the length and breadth of Europe. Their blood cries, but their voice is not heard. Therefore I will be their spokesman and in their name unfold the awesome indictment.

4.17.1961

In Speeches in World History

By Suzanne McIntire, William E. Burns

InfoBase Publishing, Jan 1, 2009

במקום זה בו אני עומד לפניכם, שופטי ישראל, ללמד קטגוריה על אדולף אייכמן, אין אני עומד יחידי; עמדי ניצבים כאן, בשעה זו, שישה מיליון קטגורים. אך הם לא יוכלו לקום על רגליהם, לשלוח אצבע מרשיעה כלפי תא הזכוכית ולזעוק כלפי היושב שם: אני מאשים! מפני שעפרם נערם בין גבעות אושוויץ ובשדות טרבלינקה, נשטף בנהרות פולין, וקבריהם פזורים על פני אירופה לאורכה ולרוחבה. דמם זועק, אך קולם לא יישמע. אהיה על כן אני להם לפה ואגיד בשמם את כתב האישום הנורא.

גדעון האוזנר – נאום הפתיחה במשפט אייכמן
א אייר התשכ"א

The Facial Features – Nathan Alterman

We had all known, that walking among us were people from that world. We would stumble over them daily; in the street, in the offices we got into for our business, at workshops, in stores at the market and during meetings. On the arm of a clerk who would hand us a form through a window, on the forearm of a craftsman bent over his tools, on the arm of a cashier who is handing us our change on the bus, suddenly, from time to time, a little higher than the wrist, the bluish tattooed number would appear. The number that became part of the pale blue texture of the veins. The long pale number that is never erased. We knew that there were among us men and women of that other world. But it seems, that only during that horrible exalted trial, as the witnesses from there continued to step on the podium, one by one, those separate entities of foreign anonymous people, who had passed by us countless times, merged together in our minds until we clearly understood that these entities are more than details put together. They are a basic resolute essence, whose character and image and scary memories, beyond life and nature, are an undeletable part of the character and image of the people we belong to.

N. Alterman. The Seventh Column II p 522

קלסתר הפנים – נתן אלתרמן

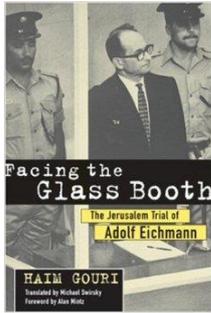
כולנו ידענו כי מתהלכים בתוכנו אנשים מן העולם ההוא. היינו נתקלים בהם יום-יום ברחוב, במשרדים שאליהם נקלענו לרגל עיסוקינו, בסדנאות, בחנויות, בשוק באספות. על גבי זרועו של פקיד שהיה מושיט לנו טופס מבעד לאשנב, על זרועו של אומן גחון על כלי מלאכתו, על זרועה של כרטיסנית הנותנת לנו עודף באוטובוס, היה נגלה לנו פתאום, מפעם לפעם, למעלה מפרק כף היד, המספר המקועקע, המספר הכחלחל שנעשה כחלק מתכלת רקמתם של העורקים, המספר הארוך והחורורי שאינו נמחה לעולם. ידענו כי יש בתוכנו אנשים מ ונשים מן העולם ההוא. אך דומה כי רק במהלכו של משפט נורא ונאדר זה, ככל שהוסיפו העדים משם לעלות אחד, אחד אל דוכן העדויות ניצטרפו בתודעתנו אותן ישויות נפרדות של אנשים זרים ואלמונים שעברנו על-פניהם פעמים אין ספור, ניצטרפו ונתחברו זו לזו עד להכרה פתאומית וברורה כי ישויות אלו אינן רק ציבור של פרטים אלא מהות יסודית ותקיפה אשר טיבה וצלמה ואימת זיכרונותיה, שמעבר לחיים ומעבר לטבע, הם חלק בל יימחה מטיבו וצלמו של העם החי שאנו משתייכים אליו " (הטור השביעי, ספר שני, תשי"ד-תשכ"ב, עמ' 522).

Someone says there in Yiddish: who is more heroic than the other, the one who ran away to the forest with a gun or the one who had stayed with his wife, his mother and his father and grandma and grandpa and the children on the last way. Who is more of a hero? And suddenly he is tearing to pieces all the conventions about the notion of heroism. Why am I repeating this? The most meaningful thing was the encounter with the testimonies”

Haim Guri in an interview to Zika, the journal of the Yad Vashem Education department

”אומר שם אחד בידיש : מי גיבור ממני : מי שברח עם נשק ליער או מי שנשאר עם אישתו, ועם אימו, ועם אביו, ועם הסבא והסבתא והילדים בדרך האחרונה, בלי גיבורים. מי גיבור ממני? ופתאום הוא קורע לגזרים את כל מוסכמות המושג גבורה. למה אני חוזר ואומר את זה? הדבר המשמעותי היה הפגישה עם העדות”

חיים גורי בראיון ל”זיקה” עיתון בית הספר להוראת השואה ב”יד ושם”

Facing the Glass Booth – Haim Guri The Load of Indictment and Lamentation

Since the defendant is pleading not guilty, the prosecutor, Gideon Hausner, is getting up to deliver the Indictment, this man, who for the last two days had kept the court busy with hundreds of quotes and pieces of evidence and citation. This man who seems to totally belong to the law and its dusty books and its robes, its appurtenances, articles and clauses, stood yesterday facing the court as one of the greatest figures of lamentation, I almost wanted to say; one of the greatest figures of accusation, a former lawyer, he is the attorney general now.

I was afraid he did not have what it took for this day.

Never had a man, born to woman, said to another man born to woman the words that Gideon Hausner said to Adolf, Eichman. The miracle I could not believe, had happened today in Jerusalem. "At the place where I am standing....

.....
The man who had composed the indictment was granted an hour of Hessed (Grace) that only a few get. Hausner, does not break down, although later he will be on the verge of weeping, we will too and so will some of the foreign press.

ציטוטים ורציות ומובאות ופסקי־דין, האיש הזה, שדומה היה כי כולו שייך לחוק ולספריו המאובקים, לגלימותיו, לפסקותיו ולטעניו, עמד אתמול בפני בית־המשפט כאחד מגדולי המקורנים. כמעט וביקשתי לוטר: כאחד מגדולי המשפטים. עורך־דין לשעבר ויועץ משפטי. יראתי פן לא יעמוד לו כוחו ביום הזה. מעולם לא אמר איש ילוד־אשה לאיש אחר ילוד־אשה את הדברים שאמר היום גדעון האוזנר לאדולף אייכמן. קרה הפעם בירושלים אותו נס שכמעט ולא האמנתי כי יתחולל. במקום בו אני עומד לפניכם, שופטי ישראל, ללמד קטיגוריה על אדולף אייכמן — אין אני עומד יחודי; עמדי ניצבים כאן, בשעה זו, ששה מיליון קטיגורים. אך הם לא יכולים לקום ולעמוד על רגליהם. לשלוח אצבע מרשיעה כלפי תא־הזכוכית ולזעוק כלפי היושב שם: אני מאשים... אהיה על כן אני להם לפה... עתונאי צרפתי היושב לירי אומר: הוא חוק. הוא חוק. הא! האיש שחיבר את נאום־האישום זכה לשעת־חסד שמעטים זוכים לה. האוזנר איננו נשבר אף שבהמשך דבריו עתיד הוא להגיע אל סף הבכי. וגם אנחנו וגם חלק מעתונאי־החוץ. בקהל, למעלה, ביציע, יושבים אנשים רבים. את חלקם אני רואה מהשורה הראשונה למטה. חלק קם ורצא. אינם יכולים מעולם לא קשרתי את דמותו של התובע בדברים שהוא משמיע כעת, שאותם הוא עתיד להמשיך ולהשמיע מחר. כעת אני יודע מדוע חשש הסניגור המגודל מהעיר קאלן, ואייכמן? אייכמן הקשיב ורשם רשימות. מפעם לפעם נעו פניו. אך לרוב היה אבן. בכתב־האישום 40 אלף מלים! איזה חלק למסור לקורא? הוא משחרע, לכאורה, על 12 שנה: 1933—1945. אך הוא מתחיל לפני התאריך הזה. הוא מוזהר נסיון יחיד במינו בתולדות אנוש להעלות בפני בית־משפט נושא אשר בתי־דין מתקשים לסגל בו.

מאתר שהנאשם אינו מודה. קם התובע, גדעון האוזנר. לשאת את נאום האישום. האיש הזה, אשר במשך יומיים העסיק את בית־הדין במאות

God's Servants.

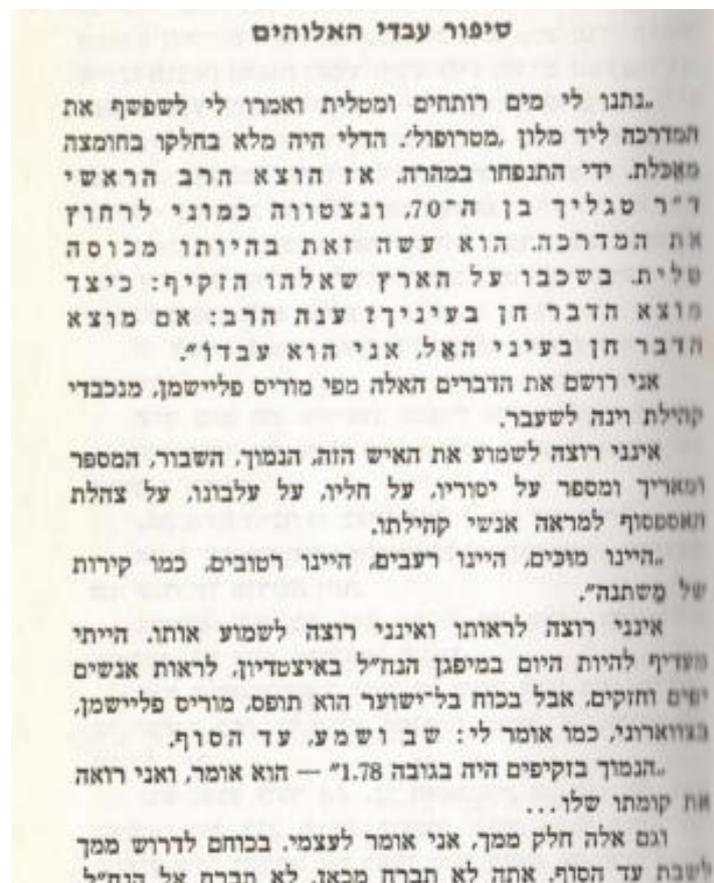
... "and they had given me boiling water and a rag and told me to scrub the sidewalk by the Metropol hotel, the bucket was partly filled with acid, my hands bloated soon enough. They had brought out the chief rabbi; Dr Teglich, 70 years old. He too like me was ordered to wash the sidewalk. He did this while covered with his Talit, his prayer shawl. While he was lying on the ground, the guard had asked him; how do you like this? The rabbi responded, if God likes it, I am his servant.

I am writing these words down as Morris Fleishman, one of the former dignitaries of the Jewish Community of Vienna, is speaking.

I do not want to see him, I do not want to hear him, I would rather be at the NAHA"L parade today in the stadium, seeing strong beautiful people, but with an unimaginable strength, Morris Fleishman is holding me by my collar, as if he is saying: sit, hear, to the end .

"The shortest of the guards was five foot eight" – he says making me aware of how short he is...

These too are your own flesh and blood, I am telling myself. They at the position to demand that you sit to the through this. You are not running away from here. You are not escaping to the NAHA"L.

The Students of the Angel of Death

But I left the courthouse dragging two themes I need to share with my reader: The first was the names and the dates; and the second was the question: why didn't you resist?

Zvi Pechter is talking about the march from Hrubieszow to Chelm on December 2nd 1939. This elderly Jew describes his Odyssey, in which about ten thousand take part, but he remembers names and dates and because he remembers names and dates he is lifting his story from the night and the legendary fog that enshrouds those days and them, with the help of his hands, the last respects, to the people who did not come back from the that march. He moves us from the realm of statistics to the realm of names (Shemot). Here is where life starts again. This is how he is rebelling, a desperate wondrous uprising against the Germans who have turned names into numbers: "First they took two Jews, one with a yellowish beard, Shmuel Hirsh Kobershok, another Jew long bearded Binyamin Rosenberg, and the third was Lowenberg. When they took Lowenberg, a great tragedy occurred; His son had lunged forward and said: "Let my father go, I will take his place" they replied: "You come too. They shot all four of them. The bullets passed through their foreheads.

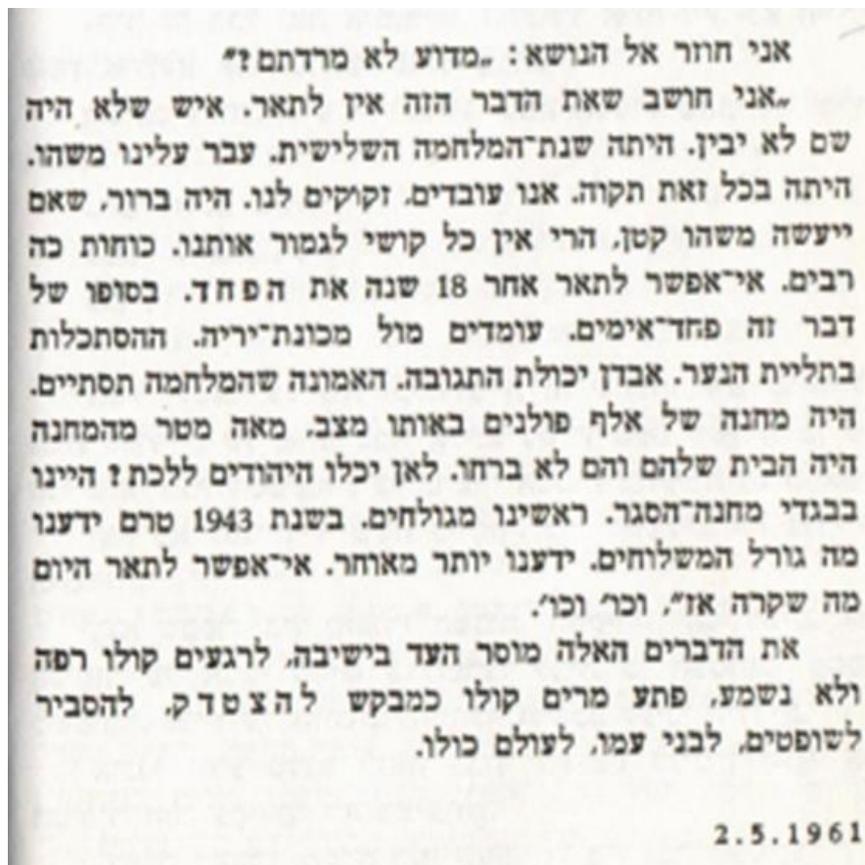
אבל אני חוזר מבית־המשפט וגורר עמי שני נושאים.
 שאותם הייתי מבקש למסור לקורא.
 הנושא הראשון: התאריכים והשמות; הנושא
 השני: "מדוע לא מרדתם?"
 צבי פחטר מספר על הצעדה מרובישוב לחאלם ב־2 בדצמבר
 1939. היהודי הזה, הקשיש, מספר על האודיסיאה שלו. בה
 משתתפים כרבעה. אבל הוא זוכר שמות ותאריכים,
 ומשום שהוא זוכר שמות ותאריכים הוא עוקר את סיפורו
 מהלילה והערפל האגדי הנסוך על הימים ההם, ומעניק, נעזר
 בידי, את הכבוד האחרון לאנשים שלא חזרו מהצעדה ההיא.
 הוא מעביר אותנו מתחום הסטטיסטיקה אל תחום
 השמות. כאן מתחילים מחדש החיים. בכך הוא מורד מרד
 גואש ומופלא בגרמנים שהפכו שמות למספרים: "קודם
 כל הוציאו שני יהודים, יהודי אחד בעל זקן צהבת, שמואל־הרש
 קוברשוק, עוד יהודי מגודל־זקן, בנימין רוזנברג, והשלישי
 היה לבנברג. כשלקחו את לבנברג, אימר פחטר, "היתה הטר־
 גדיה גדולה. קפץ הבן ואמר: הניחו לאבי. אבוא במקומו".
 אמרו: "בוא גם אתה". ירו בארבעתם. הכדור יצא דרך מצחם..."

I return to the subject of: "Why didn't you resist?"

"I think this is indescribable. A person who was not there, wouldn't understand. It was the third year of the war. We had been through a lot. There was still some hope. We are working, they needed us. It was clear that if something small was to be done, there was no problem to do away with us. So many of them. It is impossible, after 18 years, to describe the *fear*. At the end of day it was a horrible fear. Facing the machine guns, watching a young boy being hung, losing your capacity to react. The belief that the war will end. There was a camp of a thousand Poles in the same situation. The camp was just a hundred meters away (330 feet) from their homes and they never tried to escape. Where could the Jews have gone? We were wearing concentration camp uniform, our head shaved. In 1943 we did not yet know what happened to the transports. We knew only later. It is impossible to describe to day what had happened then". Etc. etc...And so on and so forth.

The witness said all these things sitting down. At times his voice faded and became inaudible. Then abruptly he would speak up as if trying to justify himself to the judges, to his people, to the whole world.

5.2.1961

I escaped from the court house and to it.

So what do you say?

I am doomed if I talk and I am doomed if I do not.

.....

If we open a new page we should open it within us. We now see things differently.

We have created: "A Day of Commemoration for the Holocaust and Heroism" thus we have subtly separated between them. As if we had made them stand one facing the other as complementing one another but different from each other.

We were ashamed of the Holocaust as one is ashamed of a terrible blatant defect. And we have embraced heroism to our heart as a vestige of pride, the privilege to hold one's head high.

God forbid that I should reach a point where the distinction is lost between the one who dies without battle and the one who rises or tries to resist the murderer. For a nation that chooses life, by its nature, will always prefer those who try to set a price for their doomed lives. Those who have given themselves and their people the desperate honor of the fighters for there lies the only chance for living.

But we need to ask forgiveness from countless people who we have judged in our heart. We who were outside of that circle. And we had judged them without asking ourselves, what gave us the right to do so?

A survey that Haaretz had run among Hebrew youth here who had never seen the Swastika whip, had shown that even at the beginning of this trial, there were people who had said: "Had we been there, we would not have gone like they did" or "we would have behaved differently.

Some of the respondents had said this with that Sabra pleasantness, and there was no silence or apology between the one who had asked the question and the one who responded.

.....

Until the witnesses came and explained to us again how hard it was for a person who "Had not been there" to understand what was there.

And we started to understand those things not out of a general simplification" it was hard to resist" but out of the detailed stories that had

left us at the end of the day, closer to the total paralysis they have been at all the time.

Now it became clear how the long starvation affects the soul and the body of man. The lassitude making him so light and slow.

The fear that crosses the boundaries arousing fear and carries the person to the last fear. The Illusion of "Maybe, not after all" that creates havoc in the human heart. The sparkle of "It's impossible". The bulldogs to right and left, the loaded Schmeisser gun at your back, vulnerable family members hanging on his arms and neck. And the responsibility for the hostages, the fear of the escaped traitor whose fate is yelling from his face and cloths. The foreign soil all around no safe refuge. The feeling of "all is anyways lost". The weariness pleading to end it all regardless. The feeling of the abandoned one who sees no sign of protest around. The ignorance of what is to be done to me. And the knowledge that comes when despair touches too late...Those who knew had said it, those who heard refused to believe.

Now we know more than ever, that we did not know the most important thing - the pity and the help, the Hebrew and arithmetic notebooks on the verge of the grave, the light of prayer, the hand on a shoulder, lips on a forehead. The farewell of lovers. The words said after all hope was lost and only man remains, we did not know:" The shame is not yours, but that of your torturers"

And we have judged them without having judged ourselves.

.....

Is there a man who can place his hand over his heart and swear that the Hebrew Yishuv had done all it could have done to call out, to expose the truth, to challenge to save?

עד אשר באו העדים והסבירו לנו מחדש כמה קשה לאדם
 „שלא היה שם“ להבין מה היה שם.
 ואנו התחלנו להבין את הדברים לא מתוך ההפשטה
 הכוללת „קשה היה להתנגד“, אלא מתוך הסיפורים המפורטים.
 אשר הותירו אותנו, ככלות יום, קרובים למצב השיתוק המוחלט.
 אשר בו היו שרויים הללו ללא הרף.
 כעת הוברר לנו כיצד פועלים על נפשו וגופו של אדם –
 הרעב הארוך, הרפיון העושה אותו לקל ואטי כל כך, הפחד
 העובר את גבול הפחד המעורר ונושא את האדם אל הפחד
 האחרון, אשליית ה„אולי בכל זאת לא“, העושה שמות בלב
 אנוש, ניצוץ ה„לא ייתכן“, כלבי הבולדוג מימין ומשמאל,
 ה„שמייסר“ הטעון בנגב, בני המשפחה החלשים יותר התלויים
 על זרועותיו וצווארו, האחריות בפני בני־הערובה, אימת
 המסגיר את הנמלט שגורלו צועק מפניו ומבגדיו, האדמה הורה
 סביב־סביב, עיר־המקלט שאיננה, תחושת ה„הכל אבוד ממילא“,
 העייפות המבקשת לגמור ויהי־מה, תחושת המוסקר לגורלו ללא
 סימן מחאה סביב, אי־הידיעה מה עומדים לעשות בי, והידיעה
 הבאה כאשר היאוש נוגע במאוחר מדי... אלה שידעו ולא
 אמרו, אלה ששמעו וסירבו להאמין.

אם נפתח דף חדש, הרי נפתח הוא בתוכנו. אנו רואים כעת
 את הדברים אחרת.
 אנחנו קבענו „יום זכרון לשואה ולגבורה“, ובכך כמו
 הפרדנו הפרדה סמויה בין זו לזו, כמו העמדנו אותן זו מול זו
 כמשלימות זו את זו, אך שונות זו מזו.
 בשואה התביישנו כמו במום נורא וגלוי לכול. ואילו את
 הגבורה אימצנו אל לבנו כמו שריד של גאווה, כמו זכות
 לשאת ראש.
 חלילה לי להגיע למקום בו אובדת ההבחנה בין תגוע
 באין־קרב לבין הקם, או המנסה לקום על הורגו, באשר העם
 הבוחר, מטבע ברייתו, בחיים, יעדיף תמיד את אלה אשר ניסו
 לגבות בעד חייהם האבודים את המחיר היקר ביותר, את אלה
 אשר העניקו לעצמם ולעמם את כבודו הגואש של מות־
 הנלחמים, כי שם גם הסיכוי היחיד לחיות.
 אבל חייבים אנו לבקש מחילה מרבים מספור, אשר שפטנו
 אותם בלבנו, אנו אשר היינו מחוץ למעגל ההוא. ואנו שפטנו
 אותם לא פעם בלי אשר שאלנו את עצמנו מהי זכותנו לעשות
 זאת.
 משאל שערך „הארץ“ בקרב בני הנעורים העבריים כאן,
 שלא ראו מעולם את פרגול צלב־הקרס, הראה כי עוד בראשית
 המשפט הזה היו אנשים שאמרו: „אילו אנחנו היינו שם לא
 היינו הולכים כמוהם“, או: „אנחנו היינו נוהגים אחרת“.
 וחלק מהנשאלים אמרו זאת חיש באותה חניניות צברית,
 ואין רווח דומיה והתנצלות בין השואל ובין המשיב.

כעת יודעים אנו יותר מאשר אי־פעם, כי את העיקר לא
 ידענו – את הרחמים והעזרה, את מחברות העברית והחשבון
 על סף הקבר, את אור התפילה, את היד על הכתף, את השפתיים
 על המצח, את פרידות האוהבים, את המלים שנאמרו לאחר
 שאבדה התקוה וגוהר האדם לבדו, את „לא לך חרפה“, כי אם
 למעניך“.

ואנו שפטנו אותם בלי אשר נשפוט את עצמנו.

אנו מסרבים לשפוט את עצמנו. לא יכולנו לעשות זאת
 בפניו. בבוא יום, אם נאזור כוח, נבקש לדעת מדוע לא
 עשינו יותר למען ההצלה, קשה לנו לומר לעצמנו כמפלט, כי
 לא ידענו, באשר כן ידענו, ידענו כאן יותר מאשר ידעו רבים
 מהנדונים למוות שם, מאלה שהוכרעו בתום המלחמה. כאן
 היה הצומת. גם אם נשגן לעצמנו חוזר ושגן כי ידינו היו
 ריקות וכבולות, ובינינו לבינם הפרידו המלחמה הגדולה, המרחק
 ושוויון־הנפש של המסרבים לעזור, לא נוכל לברוח מהקול
 ההולך אחרינו: ואחס?

מי האיש המוכן להניח ידו על לוח לבו ולהישבע כי הישוב
 העברי בארץ הוא עשה את כל אשר ביכלתו כדי להועיק,
 לגלות אמת לקרוא תיגר, להציל? מי האיש שיאמר בלב שלם
 כי מאמצינו להושיע עמדו ביחס ישר למדי הטבח ההוא?

Relatives – Haim Guri

I have relatives

Hearts of coal, silver teeth

Shrouded in coats

Smoking cigarettes without banderols.

Uninvited guests

In a snowy town

Distant relatives.

Platinum Jaws.

Feet of fire,

Hand of water.

Staring at me for hours

With cyanide eyes.

Noble relatives

Abnormal memory.

The remind me of a book with a weeping king

Far away, a Jerusalemite.

His back to the onlooker,

Until night.

חיים גורי

קרובי משפחה

יש לי קרובי משפחה,
 לכבות מפחם ושנים מכסף.
 צטופי מעילים.
 מעשנים סיגריות ללא בנדולרה.
 אורחים לא-קרואים
 בעיר שלג.

קרובי משפחה רחוקים.
 לסתות מפלטינה.
 רגלים של אש.
 ידים של מים.
 מביטים בי שעות ארוכות
 בעיני ציאן-קלי.

קרובי משפחה אצילים.
 זכרון לא נורמלי.

מזכירים לי ספר שבוכה בו מלך
 רחוק, ירושלמי.
 רק גבו אל רואהו,
 עד לילה.